

РЕШЕНИЕ

№ 4193

гр. София, 19.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 12.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5304** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Ф. М., гражданин на И., ЛНЧ срещу решение № 252 от 08.06.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички факти и обстоятелства от личната история на кандидата за закрила и не е разгледал задълбочена обстановката в И., в частност и ситуацията в [населено място]. Оспорва се изводът на органа, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Процесуалният представител на жалбоподателя адв. С. поддържа жалбата с наведените в нея доводи, като изтъква допълнително обстоятелство от личната история на молителя, че същият е член на племето на С. Х. и това означава, че лицето има нужда от предоставяне на закрила по реда на ЗУБ. Иска се отмяната на решението като незаконосъобразно

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт М., оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на оспорения административен акт. Подробни съображения излага в писмен отговор.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж- 549 от 02.06.2010 г. по описа на ДАБ Х. Ф. М., гражданин на И. е поискал закрила в Р. Б.. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи статут в Р. Б. и пред длъжностно лице на ДАБ с молба вх. № 783 от 23.06.2010 г. на РПЦ –гр. С., на която дата чужденецът е регистриран с имената Х. Ф. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., семейно положение: женен, мюсюлманин- шиит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а в производството лицето е предоставило лична карта № 020308/53812 (К-35), издадена на 15.06.2002 г. от МВР на Р. И. и удостоверение за иракско гражданство № Д /347795 от 19.01.1994 г., свидетелство за брак с вх. № 99/1714 от 13.07.1999 г., издадено от граждански съд в [населено място].

На 23.06.2010 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 23.06.2010 г. на чужденеца е връчена покана за интервю и същото е проведено на 24.06.2010 г.

С решение № 1930/20.07.2010 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на Х. Ф. М..

На 01.09.2010 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, който изложил, че живее в [населено място], И. заедно със семейството си – съпругата А. А. А. и децата си – Я. и М.. Напуснал И. легално през м.10.2009 г. за С., като желанието му е да се установи в държава, в която може да води спокоен живот. Заявява, че е напуснал И. заради страха да не отвлечат децата му. Посочва, че през 2009 г. бил заедно с дъщеря си, когато избухнала бомба и имало над 200 души убити. Твърди, че домът му е бил посещаван от хора от нелегални организации, които го претърсвали и през м.08.2009 г. взели цялото му злато, пари, мобилни телефони. Допълва, че основната причина, поради която е напуснал И. е липсата на сигурност, но и че е имал проблеми с професията. Не е бил член на политическа партия или организация или някаква друга група, преследвана в държавата му произход.

С докладна записка от 01.09.2010 г. директорът на РПЦ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 783 от 23.06.2010 г. на Х. Ф. М. е открито ускорено производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

Изготвено е становище рег. № УП-4362/14.09.2010 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение на Х. Ф. М. предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 252 от 08.06.2011 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните

предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че Х. М. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на приложение на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретния случай оспорваният изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. В интервюто лицето изрично заявява, че се е страхувал, че може да бъде преследван заради своята професия на сарафин, а не и заради някаква друга причина, попадаща в обхвата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Обосновано е прието от председателя на ДАБ и за неприложимост на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ по отношение на жалбоподателя.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал.

2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. Кражбите на пари и ценности според твърдението на молителя са криминален акт и не могат да бъдат подведени под хипотезиса на нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Заявеното от лицето твърдение, че е имало терористичен акт и е присъствал на него заедно с дъщеря си, вследствие на което тя е претърпяла психически срив, не означава, че този акт е бил лично насочен спрямо него. Освен това чужденецът е живял в И., без обстановката да се е отразила на живота негативно до степен на тежко посегателство по смисъла на закона. Допълнителен аргумент в тази насока е обстоятелството, че в държавата му по произход продължават да живеят съпругата му, двете му деца и други негови близки и лицето е взело само решение да отпътува от родината си.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за приложимост на решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз относно задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в ъсотевтния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излата на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен,

за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно справка относно ситуацията в И. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ – МС с № 448 от 27.01.2011 г. южните провинции К. и Н. са изцяло под контрола на иракските сили за сигурност, поради което изблиците на насилие са редки, като някои бунтовнически групи все още успяват да извършат нападения с голям брой жертви над тълпи от религиозни поклонници. От информацията, съдържаща се в бележките на ВКБООН № 3447 от 15.09.2010 г. на ДАБ се установява, че е налице относително подобрение в цялостната ситуация по сигурността в много части на И. и преди всичко са стабилизирани южните провинции, като в страната не може да се говори за повсеместно насилие. Съгласно цитираните насоки на ВКБООН молбите за закрила, подадени от лицата от южните провинции, включително и К., следва да се разглеждат на индивидуален принцип. В този смисъл така застъпеното в насоките на ВКБООН становище е спазено в процесния случай, доколкото от изявлението на оспорващия не се установява същият да е бил принуден да напусне страната си поради тежки и лични заплахи за живота и сигурността му. Представените в рамките на съдебното производство медицински удостоверения относно психическото състояние на дъщерята на оспорващия не са относими към предмета на спора, доколкото всички негови близки продължават да живеят в И. и те не придружават жалбоподателя в РБ. Неотносимо към личната история на кандидата се явява и представеното писмо от администрацията на [населено място] за преместването на покъщнината на неговия брат от К. в [населено място] през 2006 г., тъй като в рамките на административното производство молителят не е заявил никакви обстоятелства относно личното положение на своя брат и евентуални заплахи спрямо него, които биха били свързани с неговата история. В допълнение следва да се посочи, че не може да бъде обсъждано и твърдението от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че правата, сигурността и животът му са застрашени в И. предвид принадлежността му към племето на С. Х., доколкото то е заявено за първи път пред съда и липсват каквито и да било изявления в тази насока от страна на кандидата за закрила пред административния орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в И. и провинция К.. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Х. Ф. М. следва се отхвърли като неоснователна. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ф. М., гражданин на И., ЛНЧ срещу решение № 252 от 08.06.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: